

Μια φορά κι έναν καιρό...

Μια φορά κι έναν καιρό, υπήρχε ένα νησί στο οποίο ζούσαν όλα τα συναισθήματα.

Εκεί ζούσαν η **Ευτυχία**, η **Λύπη**, η **Γνώση**, η **Αγάπη** και όλα τα συναισθήματα.

Μια μέρα έμαθαν ότι το νησί τους θα βούλιαζε και έτσι όλοι επισκεύασαν τις βάρκες τους και άρχισαν να φεύγουν.

Η **Αγάπη** ήταν η μόνη που έμεινε πίσω. Ήθελε να αντέξει μέχρι την τελευταία στιγμή.

Όταν το νησί άρχισε να βυθίζεται, η Αγάπη αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια. Βλέπει τον **Πλούτο** που περνούσε με μια λαμπερή θαλαμηγό. Η Αγάπη τον ρωτάει: «Πλούτε, μπορείς να με πάρεις μαζί σου;». «Όχι, δεν μπορώ», απάντησε ο Πλούτος. «Έχω ασήμι και χρυσάφι στο σκάφος μου και δεν υπάρχει κάρος για σένα».

Η Αγάπη τότε αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια από την **Αλαζονεία**, που επίσης περνούσε από μπροστά της σε ένα πανέμορφο σκάφος. Σε παρακαλώ, βοήθησέ με», είπε η αγάπη. «Δεν μπορώ να σε βοηθήσω, Αγάπη. Είσαι μούσκεμα και θα μου χαλάσεις το δύορφο σκάφος μου», της απάντησε η Αλαζονεία.

Η **Λύπη** ήταν πιο πέρα και έτσι η Αγάπη αποφάσισε να ζητήσει από αυτή βοήθεια.

«Λύπη, άφησέ με να έρθω μαζί σου». «Ω Αγάπη, είμαι τόσο λυπημένη που θέλω να μείνω μόνη μου», είπε η Λύπη.

Η **Ευτυχία** πέρασε μπροστά από την Αγάπη, αλλά και αυτή δεν της έδωσε σημασία.

Ήταν τόσο ευτυχισμένη, που ούτε καν άκουσε την Αγάπη να ζητά βοήθεια.

Ξαφνικά ακούστηκε μια φωνή:

«Αγάπη, έλα προς τα εδώ! Θα σε πάρω εγώ μαζί μου!». Ήταν ένας πολύ ηλικιωμένος κύριος που η Αγάπη δεν γνώριζε, αλλά ήταν γεμάτη από τέτοια ευγνωμοσύνη, που ξέκασε να ρωτήσει το όνομά του. Όταν έφτασαν στη σπεριά, ο κύριος έφυγε και πήγε στον δρόμο του. Η Αγάπη, γνωρίζοντας πόσα χρωστούσε στον κύριο που τη βοήθησε, ρώτησε τη Γνώση. «Γνώση, ποιος με βοήθησε;» «Ο **Χρόνος**», της απάντησε η Γνώση. «Ο Χρόνος;», ρώτησε η Αγάπη. «Γιατί με βοήθησε ο Χρόνος;».

Τότε η Γνώση χαμογέλασε και με βαθιά σοφία της είπε:

«Μόνο ο Χρόνος μπορεί να καταλάβει πόσο μεγάλη σημασία έχει η Αγάπη».

Από αφήγηση του Μάνου Χατζηδάκη